Zara a jej Záchranná ZOO

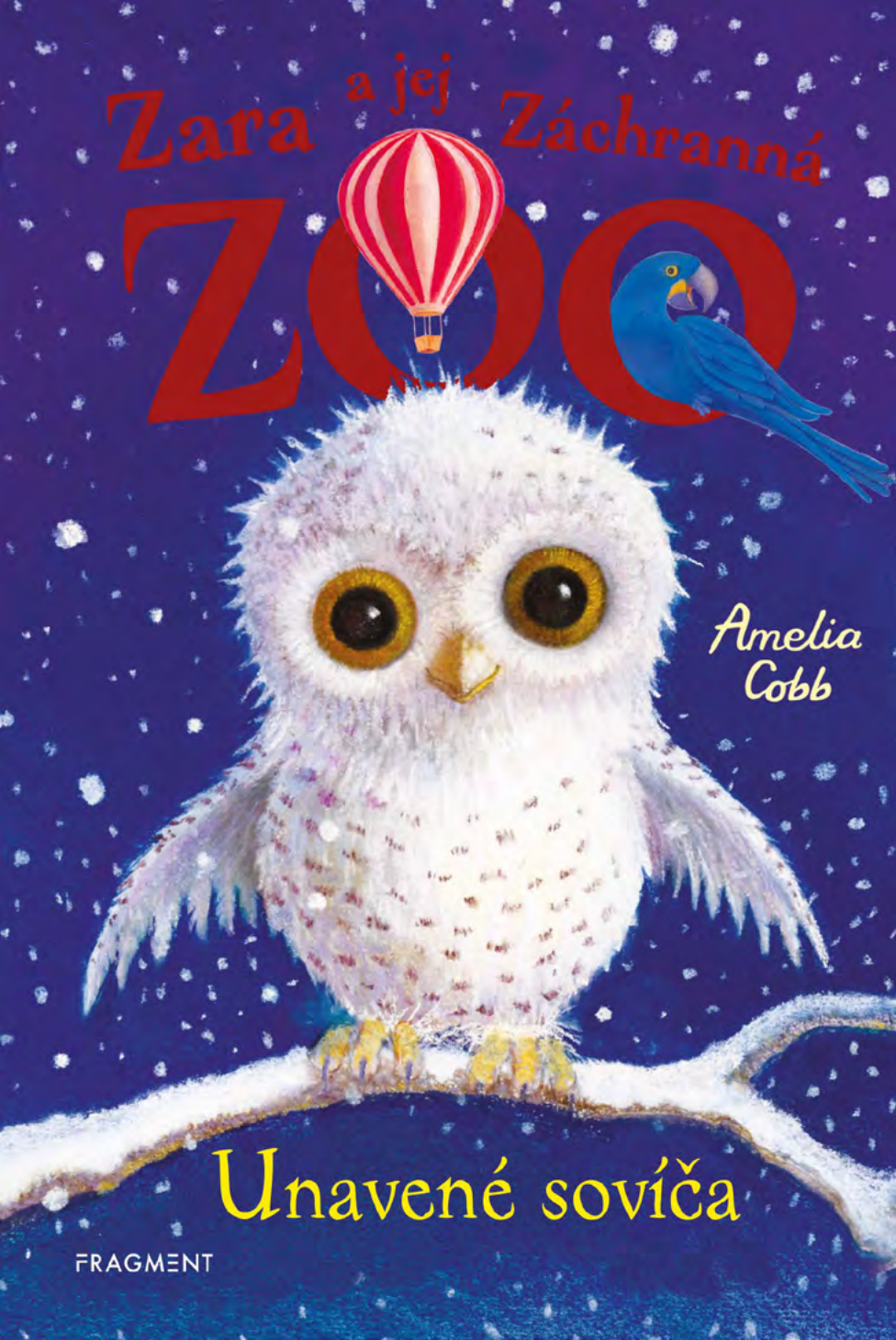

Amelia Cobb

Unavené sovíča

FRAGMENT

Unavené sovíča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Amelia Cobb

Unavené sovíča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Keď odpadol ďalší kúsok škrupinky a na vajíčku sa vytvorila dierka, Zara zatajila dych. Čoskoro sa v otvore zjavila drobná tmavosivá operená hlávka a tichučko zahúkala.

Môžeš si prečítať ďalšie
Zarine príbehy:

Zmätený tučniačik
Osamelé levíča
Nezbedná panda
Roztomilá lama
Vystrašené tuleniatko
Neposlušná surikata
Šibalské žirafiatko
Pojašené sloníča
Žiarlivý leopard snežný

Zara a jej Záchranná ZOO

Unavené sovíča

Amelia Cobb

FRAGMENT

So zvláštnym poďakovaním Natálii Dohertyovej

Amelia Cobb: *Zoe's Rescue ZOO – The Sleepy Snow Owl*
Text copyright © Working Partners Ltd, 2016
Illustrations © Sophy Williams, 2016
This translation of *Zoe's Rescue ZOO* is published
by arrangement with Nosy Crow ® Limited.
Translation © Viktória Floreková, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4726-4
ISBN e-knihy 978-80-566-5596-2 (1. zverejnenie, 2026) (Pdf)

1. kapitola
Prekvapenie

Zara Parkerová si okolo krku uviazala šál a z kabáta si oprášila sneh. „Brrr! Dnes je poriadna zima!“ vyhlásila s drkotajúcimi zubami.

„To bude tým, že už je začiatok decembra,“ s úsmevom poznamenala jej mamička Lucy, pričom si ruky trela o seba, aby sa trošku zohriala.

„Toto je moje obľúbené ročné obdobie,“ dodal Lucin strýko Horácius. „A dnes

je navyše ideálny deň na prechádzku s mojou najmilovanejšou partiou! Záchranná zoo vyzerá pod snehovou prikrývkou, vyzdobená krásnymi vianočnými svetielkami, skutočne čarovne. Čo povieš, Zarka?“

Zara sa naňho usmiala. „Pravdaže!“ súhlasila. „Aj ja milujem toto ročné obdobie v našej zoo. Som šťastná, že si sa stihol vrátiť z ciest a osláviš s nami Vianoce a Nový rok doma, strýko.“

Horácius rozžiarene prikývol. „Veľmi rád cestujem po svete, no neexistuje krajšie miesto ako naša Záchranná zoo! A obzvlášť na Vianoce!“

Len čo to dopovedal, ozvalo sa spoza ich chrbta prenikavé trúbenie. Zara sa otočila a vo výbehu za sebou zbadala rozkošného sloníka Aliho.

Strýko Horácius sa zasmial. „Zdá sa, že Ali má na to rovnaký názor,“ povedal a žmurkol na Zaru.

Vyjsť si v nedeľu zavčas ráno na prechádzku bola vždy zábava, obzvlášť keď človek žil na takom neobvyklom mieste ako Zara. Nebola totiž v zoo so svojou rodinou len na návšteve – v skutočnosti v nej bývala!

Strýko Horácius Higgins bol známy bádateľ a odborník na zvieratá. Na svojich výpravách nachádzal toľko stratených a zranených zvierat, ktoré potrebovali bezpečné útočisko, že sa rozhodol založiť Záchrannú zoo. Tá teraz predstavovala bezpečný domov pre stovky zvierat, ktoré zachránil, napríklad aj pre sloníka Aliho.

Zarina mamička, Horáciova neter Lucy, bola veterinárka a pracovala v zoo. Pretože musela byť zvieratám neustále nablízku pre prípad, že by niektoré z nich ochorelo, bývala so Zarou v domčeku na okraji zoo, len pár minút chôdze od svojich zvieracích zverencov. Zara dokonca z okna svojej izby dovidela na výbehy, takže ju každé ráno prebúdzal škrekot, rev, mručanie aj čvirikanie tunajších zvierat.

Zara milovala všetky zvieratá rovnako ako jej mamička a strýko, takže bola zo svojho domova neustále nadšená. Dnes

ráno však zoo vyzerala ešte krajšie ako obvykle. Bol mrazivý deň, obloha bola bledomodrá bez jediného mráčika, na cestách aj na konároch stromov ležal ľahký snehový poprašok. Niektorí ošetrovatelia obvešali ploty girlandami z cezmíny, tuje, brečtanu a imela, aby zoologická záhrada vyzerala slávnostne, keď sa neskôr otvoria brány pre návštevníkov.

Ako tak kráčali pomedzi výbehy, Zare sa z vrecka kabáta ozvalo tiché zapišťanie. Vzápätí sa nad jej golierom zjavila malá chlpatá hlavička so sivými uškami a s veľkými čiernymi očkami.

„Kedy už pôjdeme obedovať, Zara? Prechádzame sa tu celú večnosť!“ zakňučal malý sivý lemur.

Zara sa lícom obtrela o hebkú našuchorenú hlavičku. „To sa ti len zdá, Morty! Veď sme iba pred chvíľkou raňajkovali,“ zašepkala, no dávala si pozor, aby ju mamička so strýkom nepočuli.

„A *ty* sa predsa neprechádzaš. Odkedy sme vyšli z domu, nesieš sa v mojom vrecku!“

„Pretože nechcem, aby mi bolo zima!“ namietol Morty. „Nemám rád prechádzky v snehu. Mrznú mi pri tom labky.“

Na svoje šieste narodeniny Zara zistila niečo úžasné. Pochopila, že zvieratá rozumejú ľudskej reči a môžu sa rozprávať s ľuďmi. Väčšina ľudí však zvieratám nerozumie. Lenže Zara *áno*! Bolo to jej veľké tajomstvo, ktoré ešte nikomu neprezradila – dokonca ani svojej mamičke!

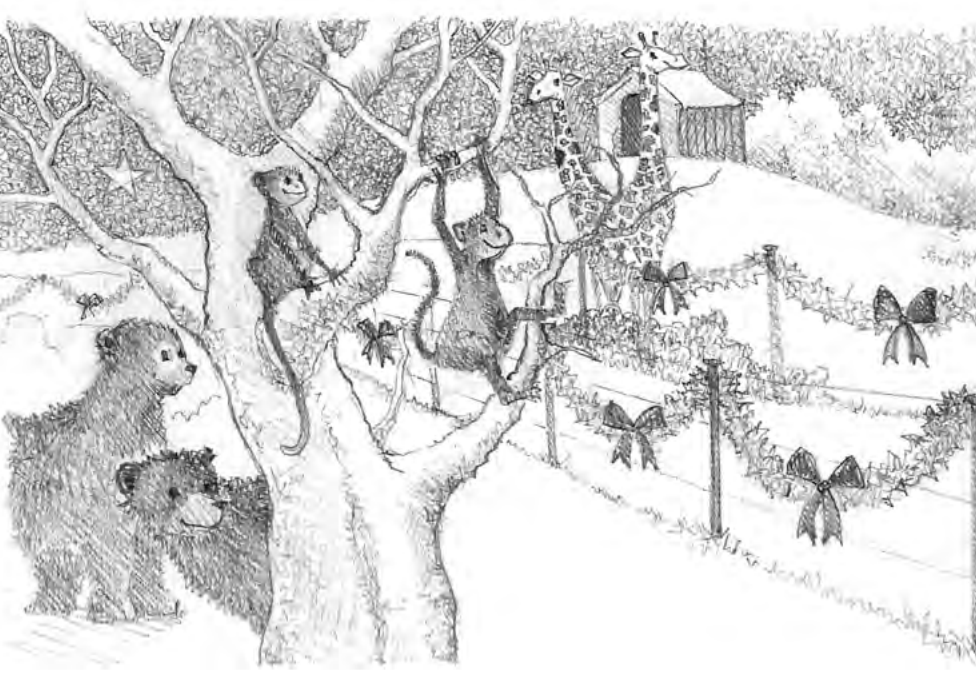

Vďaka tomuto zvláštnemu nadaniu bolo jej detstvo v Záchrannej zoo ešte zábavnejšie. Keď nebol nikto nablízku, rozprávala sa so všetkými zvieratami od tej najmenšej stromovej žabky až po najväčšieho hrocha. No najradšej mala Mortyho. Bol to maličký lemur s obrovskými očkami, rozkošným ňufáčikom a dlhým chlpatým chvostíkom. Na rozdiel od ostatných zvierat, ktoré žili vo výbehoch a v klietkach, býval so Zarou a s jej mamičkou v dome. Morty a Zara boli nerozluční priatelia.

Zara zalovila vo vrecku a vytiahla z neho za hrsť semiačok. „Tušila som, že po ceste vyhladneš," pohladkala lemura, „a tak som ti pre istotu zobrala desiatu."

Potom s úsmevom sledovala, ako si Morty okamžite napchal všetky semiačka do papuľky, až sa mu líca naduli ako nejakému škrečkovi.

„Zara, čo keby sme si dnes zašli na výlet?" navrhol strýko Horácius. „V lese môžeme vidieť veľa zaujímavých vecí."

„To by bola paráda!" zajasala Zara.

Odbočili doprava a vydali sa okolo výbehov koál a medveďov k bočnej bránke, ktorá viedla zo zoologickej záhrady do lesa. Strýko Horácius sa staral aj o ten, hoci les k zoo nepatril.

No na rozdiel od zoo tu rástli stromy bez zásahu ľudskej ruky.

Zare pripadal les tajomný a vzrušujúci. Opatrne našľapovala medzi zasneženými kríkmi a dávala pozor na každý svoj pohyb. Vedela, že myšky a ježkovia sú počas zimy zalezení v norách, ale stále mali šancu vidieť divoké králiky, líšky či bažanty.

Horácius sa pozrel na oblohu a zahvízdal na veľkého jasnomodrého vtáka s obrovskými krídlami, ktorý im preletel nad hlavami. Vták sa zniesol pomedzi stromy a pristál mu na pleci.

Bola to Kiki, strýkova ara hyacintová, ktorá ho sprevádzala na všetkých výpravách.

„Pozrite!“ povedal Horácius nadšene, keď zašli hlbšie do lesa. „Vidíte tú červenú škvrnku pred nami? To je červienka. Jeden z mojich obľúbených vtákov. Pochopiteľne, okrem Kiki!“ Usmial sa a jemne pohladil aru po hlave.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zara a jej Záchranná zoo - Unavené sovíča**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.